

baobilist.dk

« Nr. 6 » maj 2007 « 154. årgang »

Kirke
– glødende
på kanten?

Kan gospelkor være andet end

[≡] Maj-Lis Johansen, leder af gospelkoret »Oikos« [📄] Arkiv

Hvordan skal ordet »missional« forstås – og i forhold til hvad? Hvad forstår vi ved »kirke«, og hvad ligger der i ordet? Disse er nogle omdiskuterede spørgsmål, som dukker op i den samtid, vi lever i. Men har vi fundet svarene? Ifølge Maj-Lis Johansen, leder af gospelkoret »Oikos«, gør korets fællesskab det ud for det traditionelle menighedsfællesskab. Lad dig udfordre af hendes tanker:

Gospelkoret Oikos har eksisteret siden januar 2004 og er en del af det udadrettede arbejde, som kirken [re:gen] laver i København. Visionen var fra starten at skabe et kor, som var anderledes end andre kor. Et kor med fokus på budskabet, fællesskabet, musikken, og som tillod folk at være sig selv. At budskabet gennem musikken kunne blive levendegjort. Et budskab, som handler om kærlighed, tillid, trofasthed og accept.

Fællesskab – det overskyggende element

Skal jeg beskrive »Oikos« er nøgleordene for koret: Fællesskab, god musik og et sted, man kan være sig selv og lade op. Der er en grund til, at fællesskab står som nummer 1: Det overskyggende element i Oikos – følelsen af »εκκλησια« (kirke) uden påtagede konnotationer (bibetydninger, associationer).

Der findes mange former for fællesskaber i vores samfund, men hvad ligger der egentlig i betydningen af fællesskab? Ifølge Politikens Retskrivnings- og betydningsordbog er det »Det, at flere personer

er fælles om noget«. Men man kan være fælles om mange ting og på flere forskellige måder.

Personalepleje af min sjæl

Hvorfor synger mennesker gospel? Jeg har spurgt to sangere fra Oikos:

»Det er »personalepleje« af min sjæl, det er meningsgivende indhold; forkælelse af mig selv gennem at gøre noget jeg har lyst til og nyder, uden der eksisterer en deadline eller forventninger fra omverdenen om at agere på en bestemt måde,« fortæller Gitte K. Sørensen.

»Selv på en kedelig, våd mandag i efteråret, hvor man er stresset over studiet og bare ikke er på toppen, så får det at synges gospel en helt op af hullet. Jeg ved, det lyder som en kliché, men man kan simpelthen ikke undgå at blive glad, og pludselig ser man sig selv stå og smile og bevæge sig til sangene. Man kommer bare, som man er, og alle er velkomne. Dét følte jeg med det samme,« supplerer Line Werner.

»Personalepleje af sjælen«, »ingen forventninger fra omverdenen«, »forkælelse af sig selv«, »man kan ikke undgå at blive glad«, »man kan komme, som man er«. – For mig skal der ikke flere ord til at beskrive fællesskab, kærlighed, gospel og en sand følelse af εκκλησια.

Gospelkor er kirke

Disse mennesker, som kommer til kor hver uge, oplever at blive mødt med kærlighed, accept og fællesskab, hvilket er det, som gør gospelfællesskaber til missionale fællesskaber – det viser, at missionen er lykkedes. Folk ser disse fællesskaber som de »anderledes« fællesskaber, de har brug for; fællesskaber, som ikke ligner dem, man er vant til i den kultur, vi lever i. Disse gospelfællesskaber gør det ud for kirkefællesskaberne; koret og øvelserne bliver kirke her, for det er her, vi har vores pause fra omverdenen. En tid, hvor vi bliver fyldt op til at kunne klare resten af ugen. Nogle anerkender dette, mens andre ikke gør. Men uanset om man ser det eller ej, ved

missionale?

»Folk ser disse fællesskaber som de »anderledes« fællesskaber, de har brug for; fællesskaber, der ikke ligner dem, man er vant til i den kultur, vi lever i.«

Line & Gitte

»Gospelfællesskaberne gør det ud for kirkefællesskaberne; koret og øvelserne bliver kirke her, for det er her, vi har vores pause fra omverdenen.«

alle, at disse typer fællesskaber er anderledes end de andre, man i samfundet mødes i. Der er plads til at være sig selv uden at tage hensyn til forventninger. Man kan være sig selv, hvilket i bund og grund netop er det, som gør et sådant fælles-

skab anderledes fra andre fællesskaber. Accept og lov til at være sig selv er vel det, der er frugten i et missionalt perspektiv og i εκκλησια.

»Kærligheden skal være oprigtig. Afsky det onde, hold jer til det gode. Vær hinanden hengivne i broderkærlighed, kappes om at vise hinanden agtelse. Vær ikke tøvende i jeres iver, vær brændende i ånden, tjen Herren.«
Paulus' brev til Romerne 12, 9-12 ■

Maj 2007

- 2 Kan gospelkor været andet end missionale?**
– *er gospelkor kirke?*
Af Maj-Lis Johansen
- 5 At lære af historien**
– *Leder*
Af Bent Hylleberg
- 6 Vækkelse – dengang – og nu?!**
– *samtaleinterview med ung sociolog og moden teolog*
Af Sidsel Hegnsvad
- 9 Døbte og døde**
- 10 Præst på skolebænken**
– *sognepræst på alternativ studieorlov*
Af Anne Åbom
- 12 Mere der samler end skiller!**
– *fælles lederdøgn for baptister, missionsforbundere og metodister*
Af Lone Møller-Hansen
- 14 Menighed på tværs**
– *når menigheder fusionerer*
Af Lola Skagen
- 17 Vejen – meditativ fordybelse i Johannesevangeliet**
– *bog anmeldelse*
Af Poul Asger Beck
- 18 Lad pinsesolen danse!**
Månedens blivtilblivtil
Af Lise Nielsen
- 20 Projekt »Byg i verden, byg med kirken«**
– *hjælp lokale kirker med at være kirke*
Af Morten Kofoed
- 22 Hvad er du parat til at dø for?**
– *refleksioner fra generalsekretærens studieorlov*
Af Jan Kornholt
- 24 Missionale celler**
– *interview med en missionall cellegruppeleder*
Af Rie Andersen
- 27 Ny sommer, Nyt stævne**
– *Nyt liv i tro!*
Af Lasse Åbom
- 28 Bryd dig om det!**
– *Alice' klumme*
Af Alice Sprotte

Ny generalsekretær i BWA

Pastor Neville Callam fra Jamaica er nomineret som Denton Lotz' efterfølger til posten som generalsekretær for Baptist World Alliance (BWA), når Lotz trækker sig tilbage i december 2007.

Callams historie vidner om et stort engagement i BWA, der rækker tilbage til 1985. Han har tjent på internationalt plan som vicepræsident fra 2000 til 2005 og er medlem af dets indflydelsesrige »Implementation Task Force«, som har mandat til at anbefale strukturelle og andre forandringer over for BWA. Callam er uddannet fra Harvard

og er specialist i kristen etik. Han har tjent BWA i arbejdsgruppen for bl.a. akademisk og teologisk uddannelse, kommissionen for kristen etik, for evangelisation og uddannelse, for studie og forskning samt siddet i medlemskomitéen. »Det er skønt at møde en person, hvis bibelske og teologiske fundament ikke blot er dybt, men hvis liv tydeligt vidner om et stærkt forhold til Kristus og en hengivenhed til kirken«, siger formand for ansættelsesudvalget, John Sundquist. Afstemningen om generalsekretær-posten finder sted i juli i år.

At lære af **historien**

[□] Stine Frandsen, collage: Ole Steen [≡] Bent Hylleberg

Forestil dig en cirkusklovn, der spiller med tre bolde, som vi kan kalde Evangelium, Kirke og Kultur. Undertiden spiller han med de to første i samme hånd så hurtigt, at vi har vanskeligt ved at skelne dem fra hinanden: Kirke tager farve fra Evangelium. Undertiden skifter han Kirke over i den hånd, hvor han holder Kultur og spiller med de to: Nu kan Kirke og Kultur næsten ikke adskilles.

Når vi som »kristne klovne« spiller med Evangelium og Kirke i samme hånd, kan vi næsten glemme Kultur. Det er fristelsen for frikirker, der lever isoleret i kulturen. Vi blev ofte et *modbillede* på kulturen. Andre kristne, der spiller med Kirke og Kultur i samme hånd, må sande, at Evangelium næsten ikke kom i spil. Vi taler nu om tilpasning eller (med en anelse foragt) om kulturkristendom og folkekirke. Kirken blev ofte et *spejlbillede* af kulturen.

I historisk perspektiv har *vores* mødre og fædre spillet med Evangelium og Kirke i samme hånd. Men når ana-baptister i 1500-tallet og baptister i 1800-tallet alligevel så meget forskellige ud, skyldes det, at kristne altid lader Kultur spille mere med, end vi selv opdager. Se på din menighed og overvej, om I afspejler kulturens forbruger- og individ-etik mere end den

favnende fællesskabs-etik, der springer ud af Jesu forkyndelse!

Men der er endnu én pointe, vi skal lære af historien. Den Kultur, der hørte 1800-tallets baptister til, og den Kultur, der er vores i det 21. århundrede, kan ikke sammenlignes. Der ligger et kulturskred imellem os. De levede i en kristendomskultur. Vi lever i en efter-kristen kultur. De var trofaste i deres Kultur over for dét, som Evangelium ville præge deres Kirke med. Derfor skabte de egne frikirker.

Hvis vi vil være trofaste over for det Evangelium, vi hører, må vi handle stik modsat – vi må søge det kristne fællesskab og blive Kirke sammen med alle, der i dag er optaget af Evangelium. Kun på den måde kan Evangelium komme i spil med vores Kultur. Er det dét, vi er optaget af, hvor vi bor? Så bliver vi et *forbillede* for dét Guds herredømme, vi sammen er sendt med ind i vor tids Kultur. ■

Vækkelse – dengang – og nu?!

[☰] Sidsel Hegnsvad [🗨️] Stine Frandsen

Kan vi lære noget af historien omkring vækkelse ind i en nutidig kontekst? Samtale mellem 29-årige sociolog Thomas Willer og 60-årige teolog Bent Hylleberg.

Gudelig vækkelse – og hva' så?

Hvis man slår op i en gængs dansk historiebog, vil man erfare, at der i den første halvdel af 1800-tallet brød en gudelig vækkelse ud. Hvad er en »gudelig vækkelse«? Hvad skete der dengang i »de gamle dage«, og kan vi overhovedet bruge den viden til noget i dag?

Med sociologen på skolebænken

Jeg sætter mig sammen med sociolog og menighedsplanter Thomas Willer på skolebænken og spørger teolog Bent Hylleberg om at fremhæve en række kendetegn for denne gudelige vækkelse:

»Hvis jeg skal fremhæve nogle karakteristiske træk ved den vækkelse, der faktisk også rummede de første danske baptister, vil jeg standse ved tre træk. Om disse træk er vigtige i dag, ved jeg ikke. Men måske de kan sætte en del af det, der sker – eller ikke sker – i kirkerne i dag i relief«, indleder Bent.

Vækkelsen startede IKKE i kirken

»Grundtvigianere, Indre Missions-folk og baptister er rundet af den gudelige vækkelse, der brød ud her i landet efter 1820. Men tro ikke at vækkelsen så dagens lys

inden for kirkerne. Tværtimod var dens arnesteder forskellige grupper af lægfolk, der ofte vendte sig imod den etablerede kirke og dens præster«, fortæller Bent og fortsætter: »De gudelige forsamlinger, hvor man mødtes, blev ledt af »vakte« bønder, håndværkere og skolelærere. Vi taler altså om en vækkelse nedefra – og om en bevægelse, der udefra erobrede folkets kirke i løbet af én generation. Vækkelsen var kirketruende – farlig for de etablerede ...«

Bibelen i centrum

Bent fremhæver endnu et karaktertræk ved vækkelsen tilbage i det 19. århundrede:

»Et andet kendetegn var, at »de vakte« satte Bibelen i centrum sammen med det bedste af reformationens arvegods. »De vakte« ville have personlig efterfølgelse af Kristus og kollektiv tilbedelse i de små stuer – datidens mange husmenigheder – og det blev afgørende for vækkelsens spredning.«

Utilpassede provokatører

Til sidst fremhæver teologen: »Endelig kæmpede »de vakte« mod myndighederne for frihed til at være kristne i datidens sam-

fund. De rettede henvendelse til landets myndigheder om forsamlingsfrihed, ja, de ansøgte om religionsfrihed, endnu inden Grundloven blev givet i 1849. Og lederne blev ofte idømt bøder og sat i fængsel efter langvarige retssager. De var bestemt hverken ligedannede med kulturkirken eller den herskende samfundsorden, hvis love satte urimelige grænser for deres gudstro og mission. De opførte sig som utilpassede provokatører.«

Med teologen på skolebænken

Vi er nu blevet klogere på, hvad der skete dengang tilbage i første halvdel af det 19. århundrede, – og nu er det store spørgsmål så: Kan kirken lære noget af dette arvegods i dag? Nu er det Bents tur til at dumpe ned på skolebænken, hvor vi allerede har fundet os godt til rette, og sammen vil vi se hen til sociologen og spørge: Er dette relevant viden i dag? Thomas Willer er meget positiv og begynder: »Det er nogle interessante perspektiver, som Bent trækker frem. De tre kendetegn giver meget god mening i vores tid! Hvis jeg skal sætte lidt andre overskrifter på Bents tre punkter, må det

» Hvis ikke vi kan formidle historien om Jesus på en meningsfyldt måde, som mennesker kan genkende sig selv i, så er vi på den. Og hvis vi ikke engang selv kan genkende os i den, så er den helt gal!«

– Thomas Willer

Thomas & Bent

Thomas Willer er sociolog og arbejder som præst i [re:gen] i København og underviser på SALT.

Bent Hylleberg er teolog, arbejder som studieleder på SALT og er aktiv i Tølløse Baptistkirke.

» Vækkelsen var kirketruende – farlig for de etablerede ...«

– Bent Hylleberg

» De »vakte« var bestemt hverken ligedannede med kulturkirken eller den herskende samfundsorden, hvis love satte urimelige grænser for deres gudstro og mission. De opførte sig som utilpassede provokatører.«

– Bent Hylleberg

» To generationer i dialog ...«

Vækkelse – dengang – og nu?!

»Det er nogle interessante perspektiver, som Bent trækker frem. De tre kendetegn giver meget god mening i vores tid!«

– Thomas Willer

være: »Fornyelse kommer fra periferien«, »storytelling« og »frihedskamp«.

Fornyelse kommer fra periferien

Thomas tager fat på Bents første punkt, nu under ny betegnelse: »De fleste samfundsforskere er enige om, at fornyelsen af det etablerede kommer fra periferien. **Det er dem, som bevæger sig på kanten, der kan være med til at give fornyelse** ind i en given sammenhæng«, lægger Thomas ud og fortsætter hurtigt og engageret: »Derfor nyter det ikke, at vi i vores kirker i dag spørger eksperterne til råds om, hvad vi skal gøre. Vi skal spørge de folk, som er på vej *ind* i vores menigheder eller dem, som er på vej *ud*. De vil have andre perspektiver på kirken end dem, som allerede er indenfor og kender spillets regler. Her kan vi lære af de gudelige vækkelser, hvor man tillod periferien taleret. Men spørgsmålet er, om vi tør det i dag, for det skaber forandring. Vi er en middelklassekirke, og hvis der er noget middelklassen frygter, så er det forandring!«

Storytelling og håndboldklub

Thomas bevæger sig videre til Bents andet punkt om »de vakte«, der i høj grad satte Bibelen i centrum: »De fleste mennesker i dag leder ikke efter den store historie, som

kan give svar på alt, men de leder efter små historier, som kan skabe mening. Bibelen er fyldt af historier, og vi må lære at fortælle disse historier, så de giver mening. De fleste mennesker i kirken har hørt historierne til hudløshed. De er ikke længere formende for vores liv. Vi er blevet immune over for dem. Vi må finde historier, som vi kan spejle os i. Hvis ikke vi kan formidle historien om Jesus på en meningsfyldt måde, som mennesker kan genkende sig selv i, så er vi på den. Og hvis vi ikke engang selv kan genkende os i den, så er den helt gal!«, proklamerer Thomas og forholder sig dernæst til Bents udsagn om, at »de vakte« samledes i små fællesskaber, de såkaldte husmenigheder: »Det er interessant, at det var de små fællesskaber, som var afgørende for de gudelige vækkelser. Hvad er det så, vi laver i vores kirkebygninger? Det vækker god genklang i vores kultur. Det er de små fællesskaber på caféen, i hjemmet eller i håndboldklubben, som er afgørende. Vi må finde ud af, hvordan historien om Jesus kan blive levende i de sammenhænge«, opfordrer Thomas.

Kampen for frihed

Det sidste kendetegn, Bent fremhævede omkring »de vakte«, var deres iver efter at tage kampen op mod myndighederne i et

brændende ønske om frihed. Herom siger Thomas: »Vi har på Nørrebro for nyligt oplevet unge mennesker med en passion, der på en eller anden måde også kæmpede for frihed. Ikke specielt mange kunne identificere sig med deres form for frihedskamp, og jeg tror ikke, at specielt mange kan identificere sig med vores »kamp« for registrering af nyfødte. Men jeg tror, at mange unge kristne vil kunne identificere sig med kampen mod kvindehandel, kampen mod vores overforbrug og kampen mod de vestlige regeringers udnyttelse af den tredje verden. Det er også frihedskampe. Men vi må vælge kampe, der også giver mening for den verden, vi er sendt til, ellers giver det ikke mening. Vi kan lære enormt meget af de gudelige vækkelser, og jeg kan såmænd også godt se antydningerne af en sådan bevægelse i dag, vi skal bare passe på, vi ikke går glip af den!« ■

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktør)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvdnet.dk

Anne Åbom – Tlf.: 6313 1924
annej03@student.sdu.dk

Birger Lind – Tlf./Mobil: 5696 9700
lindpro@post5.tele.dk

Bent Hylleberg – Tlf: 59 18 51 95
bent@hylleberg.info

Emil Fhær – Mobil: 21 93 88 18
emil.fhaer@gmail.com

Hanne Kiel – Tlf.: 9823 1180
hanne_kiel@hotmail.com

Sidsel Hegnsvad. – Mobil: 3068 5848
SidselH@ofir.dk

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

Abonnement

Abonnement på baptist.dk og baptist.dk/
tema kan tegnes på BaptistKirkens
Sekretariat.

Abonnementspriser

- Helårsabonnement og lydbånd 535 kr
- Studieabonnement 250 kr
- Kvartalsabonnement 190 kr

Oplag: 1100

Idémateriale: Artikelforslag og digitale
billeder modtages gerne. Bemærk dog, at
redaktionen planlægger tre numre ad gangen.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk
for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Næste nummer 2. juni
7. juli – deadline 14. maj
1. sept. – deadline 15. juni (ikke stævnestof) og
6. august (stævnestof)

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.
Fax: 3259 0133.
E-mail: sekretariat@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til
Sekretariatet.

Dødsfald og nydøbte kan indberettes til
Sekretariatet. Gudstjeneste-tidene bliver trykt i
BaptistKirkens elektroniske nyhedsbrev.

Bladet kan også modtages på kassettebånd.
Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte

Give

19.11.06: *Josefina Hansen Eriksen* født
02.11.1992

Københavns Nye Baptistmenighed

under førerstævnet i Rønne.

06.04.07: *Peter Krogh Jacobsen*, født
24.03.1983

Døde

Bethelkirken

Inga Berntsen, født 01.01.1911, døbt
23.02.1930 i Bethelkirken, Aalborg, døde
07.03.2007

Hjørring

Einer Christensen, født 03.05.1933, døbt
07.05.1950 i Vrå, døde 13.03.2007.

Kristuskirken

Berit Merete Stride, født 04.08.1952,
døbt 16.06.1968 i Kristuskirken, Viborg,
døde 06.03.2007.

Københavns Nye Baptistmenighed

Esther Thousgaard, født 18.07.1913, døbt
20.05.1928 i Aalborg, døde 15.03.2007.

Randers

Oda Margrethe Christiansen, født
27.03.1923, døbt 20.09.1942 i Dybvad
Baptistkirke, Sæby menighed, døde
25.02.2007.

Roskilde

Esther Marie Højberg, født 03.11.1944,
døbt 12.03.1961 i Odense, døde
24.03.2007.

Få hele klummen med!

Når baptist.dk køres igennem Post Danmarks sorteringsmaskiner, bliver der sat et klistermærke med strekkode bag på bladet. Det kan være svært at læse teksten på bagsiden på grund af dette klistermærke, men det er lavet, så det kan tages af igen. Derfor: Fjern klistermærket, så behøver du ikke at gå glip af noget.

Mysteriet om Gud

Som led i et større forsøg på at udvide kirkens forståelse af tilbedelse og spiritualitet eksperimenterer [re:gen] med forskellige former for spirituel praksis. »Vi forsøger at tage nogle gamle åndelige praksisser op for at se, hvordan de kan give mening i dag. Ud over pilgrimsvandring har vi – inspireret af de keltiske kristne – stået på en høj i blæsevej og råbt til Gud«, fortæller kirkens præst, Thomas Willer. Derudover har [re:gen] holdt Aske- onsdagsgudstjeneste, som er en gudstjeneste, man holder som indgang til fasten, hvor man får et sort askekors i panden som symbol på, at nu starter fasten. I løbet af foråret planlægger de en retræte til Sverige. »Vi gør dette her, fordi vi ønsker at udforske mysteriet om Gud. Der er ikke nogen af os, der helt har fattet det, og derfor forsøger vi på forskellige måder at nærme os og udforske Gud. Vores oplevelse med disse spirituelle praksisser er, at vores erfaring af Gud bliver breder og dybere«, siger Thomas Willer.

Vis mig dine hænder

I efteråret deltog Brande Baptistmenighed i kampagnen »40 målrettede dage«. Menigheden valgte ikke at gå med i kampagnen på samme tid som en række andre menigheder – på den officielle startdato, men at vente til menigheden var klar. »Vi har haft menighedsgrupper i mange år, så det er i sig selv ikke noget nyt«, fortæller menighedens præst, Benny Klarholt. I forbindelse med »40 målrettede dage« lykkedes det dog menigheden at få flere med en mere »perifer« tilknytning til kirken – bl.a. fra menighedens gospelkor – med i en gruppe således, at der i dag er endnu flere, som er med i en gruppe end for et år siden. Deltagelsen i »40 målrettede dage« skal ses som et led i en proces henimod at gøre menigheden mere tjenestebaseret. »Hvis vi skal udnytte vores missionspotentialer er det vigtigt, at vi hver især tjener dér, hvor vores hjerte og vores glæde er. Hvis ikke vi brænder for det, vi gør, bliver det ikke synligt for andre, hvordan det virker. Mission i dag er ikke baseret på, at vi fortæller en masse om Jesus, men på at vi viser, hvordan Han virker i vores liv. Det er derhen, vi gerne vil«, siger Benny Klarholt.

Præst på skolebænken

[☰] Anne Åbom [☒] Stine Frandsen med flere. Collage: Ole Steen

Alternativ studieorlov for præster: En sognepræst fra Hadsten forventer ikke bare sådan lige, at de unge stimler om ham i kirkens rum. Til gengæld har han sat sig på skolebænken sammen med en gruppe 3. G'ere. Det har gjort ham klogere på unges forhold til tro, kristendom og kirke.

Der er en gammel vittighed om en landsbykirke, der var frygtelig plaget af mus og rotter. Alt var blevet prøvet fra gift og fælder til udsætning af katte. Lige meget hjalp det. Når kirken blev låst op af graveren hver morgen, så pilede mus og rotter lystigt omkring i rummet. Der var ingen umiddelbar løsning på problemet, lige indtil præsten foreslog, at han da kunne konfirmere mus og rotter – så ville der i det mindste gå 10-15 år, inden man så dem igen!«

»Det er selvfølgelig bare en vittighed, men den bærer alligevel den sandhed, at det kun i meget begrænset omfang lykkes os at overbevise de årgange af 7. klasser, vi møder, om det nyttige i at gå i kirke«. Sådan lyder det fra den 44-årige sognepræst i Hadsten, Peter Ulvsgaard. Han har i tre måneder haft studieorlov fra præstembedet for at følge en 3.G. klasse på Hadsten Gymnasium. Han forklarer: »Vi må indse, at kristendommen i den udgave, vi bekender os til, altid kun er én generation fra at dø ud. Hvis det ikke lykkes os at vise kommende generationer nødvendigheden

af at have en tro og en kirke, så er det ikke en naturlov, at troen, og måske især kirken, overlever. Disse overvejelser har gennem de sidste år rumsteret i mit baghoved, så da muligheden for studieorlov bød sig, stod det klart, at jeg skulle forsøge at undersøge, hvordan unge mennesker i dag forholder sig til tro, kristendom og kirke.«

Fluen på væggen

Selve idéen med at følge en gymnasieklasse kom dog først til senere. »Jeg havde som en god akademiker fundet masser af litteratur, skrevet min synopsis og var klar til at gå i gang, da en god ven spurgte mig: »Hvilke unge skal du så tale med?« Det slog mig, at jeg overhovedet ikke havde tænkt de unge ind«, fortæller Peter Ulvsgaard. Derfor tog han kontakt til en religionslærer på Hadsten Gymnasium og fik lov at være med som »fluen på væggen« og ind imellem også deltage mere aktivt i undervisningen. Eleverne blev efterhånden fortrolige med at have ham med i timer og frikvarter, og han fik lejlighed til at tale

med dem om deres syn på kristendom og tro. »Det overraskede mig især, at de unge slet ikke finder afstanden til kirken så stor, som jeg havde forventet. Det handler måske mere om, at vi har forventninger om at kunne »skabe« trofaste kirkegængere, hvor de ganske naturligt er mere interesserede i, hvordan de kan leve deres liv med deres tro, med Gud, med bøn og ikke mindst med hinanden«, forklarer Peter Ulvsgaard.

Nyt fokus?

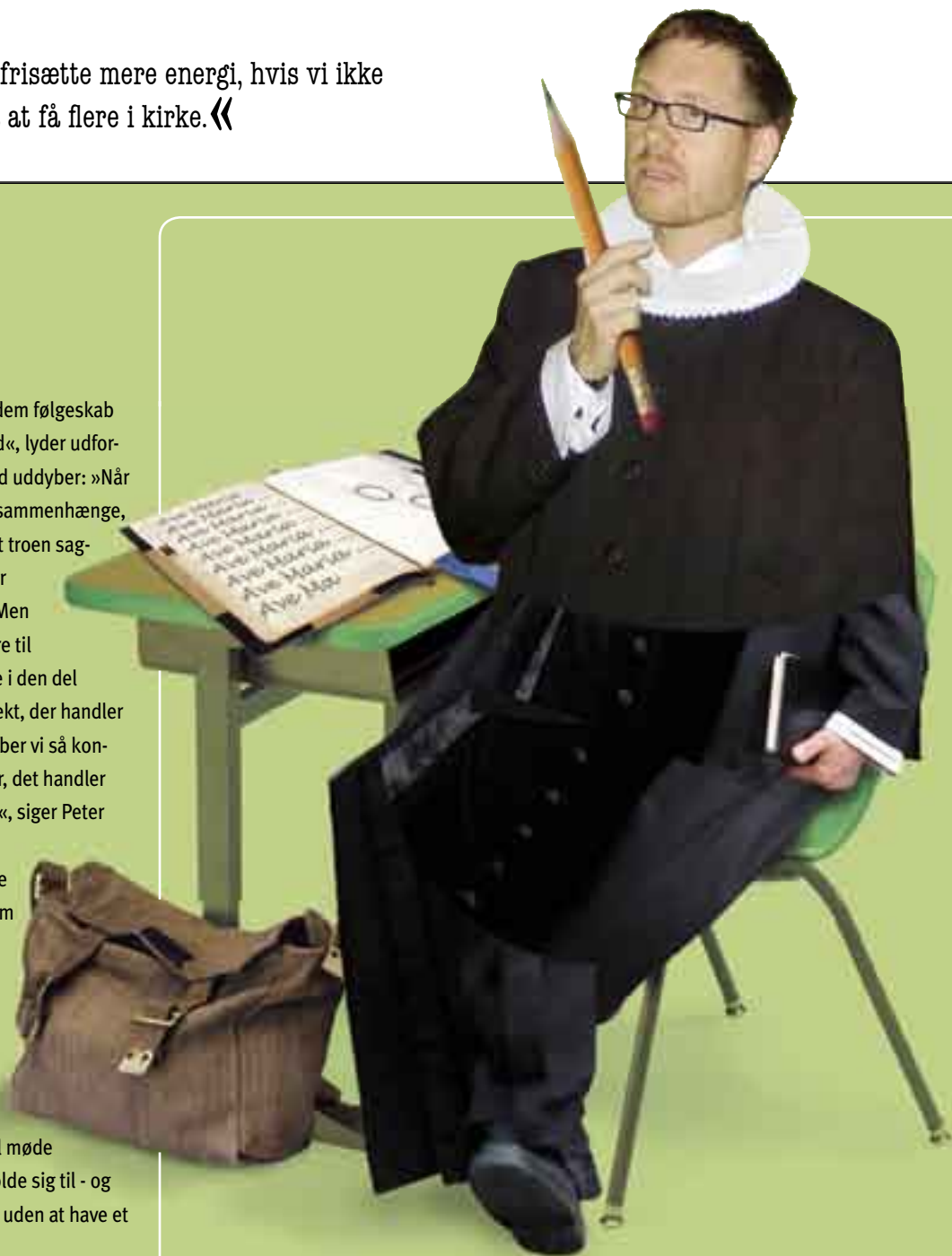
Mange menigheder bruger en del tid og energi på at få de unge ind i kirken for at deltage i gudstjenester, men efter tre måneder i 3.g er Peter Ulvsgaard blevet i tvivl om, hvorvidt dette skal være kirkens projekt. »Måske kan det frisætte mere energi, hvis vi ikke altid fokuserer på at få flere i kirke. Selvfølgelig er det dejligt med mange i kirken, men måske skal vi også forsøge at møde de unge uden for kirken. De er jo i gang med at erobre verden og suge indtryk til sig. Og i den proces har de brug for at

Peter
Ulvsgaard

»Måske kan det frisætte mere energi, hvis vi ikke altid fokuserer på at få flere i kirke.«

møde voksne, der vil gøre dem følgeskab i deres overvejelser om Gud«, lyder udfordringen. Og Peter Ulvsgaard uddyber: »Når man lever sit liv i kirkelige sammenhænge, kan det være svært at se, at troens sagens kan leve sit liv uden for de mere formelle rammer. Men måske skal vi nærmere være til stede som samtalepartnere i den del af de unges dannelsesprojekt, der handler om troen.« Og hvordan skaber vi så kontakten til de unge? »Jeg tror, det handler om relationer og synlighed«, siger Peter Ulvsgaard. »Netop i mødet med unge er den personlige kontakt vigtig. De er gennem medierne opdraget til at personliggøre også gamle institutioner, og det har den direkte implikation, at begreber som »embede« ligger dem fjært. De vil ikke møde en præst – de vil møde én præst, som de kan forholde sig til - og vi skal turde tage samtalen uden at have et

Mere der samler end skiller!

[E] Lone Møller-Hansen [O] Stine Frandsen

Reportage fra første fælles lederdøgn for baptister, missionsforbundere og metodister:

»Vi har meget mere til fælles end det, der adskiller os.« Det var hovedkonklusionen på et intenst døgn i Fredericia 2.-3. marts. Her mødtes knap 200 ledere fra Baptistkirken, Missionsforbundet og Metodistkirken. Selvom dåbssynet er den mest åbenbare forskel, (Metodistkirken og nogle missionsforbundskirker praktiserer barnedåb), vil det ikke længere umuliggøre et tættere samarbejde mellem de tre kirker, hverken lokalt eller på landsplan. Afslutningen på døgnets første dag viste en fælles spiritualitet på tværs af kirkeskel: Der var lige mange til lovsang og Taize-andagt.

Fælles er udfordringen til at være sendt med evangeliet til *helle* mennesket. Rie Skårhøj fra Center for Ungdomsstudier og Religionspædagogik (CUR) opmuntrede til, at samme kirke »rummer alle slags fællesskaber, men at de ikke nødvendigvis er sammen«, lancerede fitness-kirken og sagde i øvrigt, at »mission foregår via hænderne«.

»Hvis din kirke forsvandt, hvor mange læserbreve vil der så være i den lokale avis?«, spurgte Anders Michael Hansen provokerende. Han dødsdømte »Den tiltrækkende kirke«:

»Det duer ikke længere at tro, at folk skal komme *til* kirken. Alpha, gospel, og »40 målrettede dage« er højst relevant for 10-15 pct. af befolkningen. Vi skal være kirke ude i verden – også dér, hvor vi ikke synes, vi passer ind. Vi tænker for småt, når flere kirker slås om de samme mennesker.«

Ole Lundegaard var som sædvanlig tankevækkende:

»Hvordan vil vi vide, at vi er på rette vej – den vej, Jesus går? Det vil vi, når vi ikke længere taler om kirken (bygninger, strukturer, embeder, osv.), men om Guds rige! Vi er ikke kaldet til at være kirkemedlemmer, der hverver nye kirkemedlemmer, men til at være Jesu lærlinge og hjælpe andre til at blive det.«

Den afsluttende kommentar var:
»Vi skal mødes igen!«

Præst Thomas Baldur, Bethelkirken, Amager, Missionsforbundet:

»Lederdøgnet var intet mindre end fremragende! Desværre afskrækker prisen (1100 kr. per person) nok nogle, selv om der var mere end fuld valuta for pengene!

»Lederdøgnet viste os, at der er relativt få og små forskelle på de tre kirkesamfund. Meget kan vindes ved at forene kræfterne, men i så fald skal der mere end et halv- eller helårligt lederdøgn til.«

– Thomas Baldur,
Det Danske Missionsforbund

Vi tog hjem godt udfordrede og inspirerede.

Metoder og tiltag, der måske fungerer i andre byer, kan oftest ikke »importeres« til hovedstaden, fordi tempoet, udbuddet og mentaliteten er anderledes (ikke nødvendigvis bedre). Vi er nødt til at gøre vores missionale udfordring klar og tage bestik af den unikke, sociale kontekst, Gud har sat os i. Et lederdøgn kan ikke klæde os på til den opgave, men vi fik vel en ny t-shirt!

Inden for en radius af ca. 500 meter fra Bethelkirken (Amager, red.) mødes mindst 9-10 menigheder, bl.a. Købnerkirken. Hver enkelt menigheds eksistensberettigelse er

»Kirkens fornyelse begynder med en tilbagevenden under Kristi Herredømme. Måske burde vi sætte store, blinkende neonskilte: »Alt optaget« uden på vores kirker. Når et rum er optaget, kan det ikke »tages« af noget andet. Sådan skal vi være optaget af Guds rige, ikke af andre dagsordner, ligesom vi heller ikke kan tjene mere end én Herre.«

– Ole Lundegaard

ikke »at være en kristen tilstedeværelse«! Kan vi tåle en himmelsk revision af, hvordan vi forvalter vores Gudgivne ressourcer – kræfter, evner, tid, ideer, drømme og ... nå ja, penge?»

Præst i Sindal Baptistmenighed, Søren Gaust:

»Vi arbejder intenst med at etablere fornyet fokus på at være menighed, kristen og discipel, og lige netop de tre aspekters gode sammenhæng var i højsædet dette døgn. Vores forventninger blev mere end indfriet.

Glæden over, at så mange var sammen om »et liv som sendte«, var særlig stor, fordi oplæg og samtaler fuldstændigt var blottet

»Vi kunne godt i Sindal bruge nogle andre kirkesamfund at arbejde sammen med, da vi er den eneste frikirke i miles omkreds.«
– Søren Gaust, Baptistkirken i Danmark

for skelen til, hvilket kirkesamfund man kom fra. Det var ikke relevant, for opgaven er den samme. Skønt at se, at ens netværk er større, end man går og husker.

Indholdsmæssigt var det dog tankevækkende, at det skal være så svært at formulere, hvad kirke egentlig er. Forsøgene på at tegne den relevante menighed var gode. Men kommentarerne viste tydeligt, hvor svært det er frimodigt at lade det, Jesus gjorde, blive virkelighed i dag.«

Præst Charlotte Thaarup, Metodistkirken i Strandby

»Vi har startet et lægprædikantkursus med deltagere fra tre baptistmenigheder, men lederdøgnet har inspireret til, at vi gør mere fælles i Nordjylland. Vi har ikke andre frikirker tæt på – alligevel kan vi godt gøre mere sammen. Fx spejderarbejde, hvor vi slet ikke har set de muligheder, der er.

Nationalt er det mere kontroversielt: Jeg kan ikke se noget iøjnefaldende, som gør, at vi ikke kan være i samme kirke. Vi har forskellig terminologi og kultur, men nøgternt set, hvad hindrer os ...? Vi kunne forsøge med at lave fælles blad, landsstævner, børne- og ungdomsforbund, præsteuddannelse og samlinger ...« ■

»Hvorfor ikke bare starte med at gøre det, vi kan blive enige om, sammen?»

– Charlotte Thaarup, Metodistkirken

»mission foregår via hænderne.«

– Rie Skårhøj, CUR

Menighed

[☰] Lola Skagen [☐] Bjarne Strandquist med flere. Collage: Ole Steen

på tværs

baptist.dk har talt med tre menigheder om, hvordan en fusion eller et tættere samarbejde på tværs af menigheder kan give fornyet energi og skabe håb for det respektive missionsarbejde.

»Udfordringerne ligger snarere i at blive enige om tempoet for samarbejdet og at vise respekt for identitet og baggrund.«

– Asger Hylleberg, Brovst

Økumenisk samarbejde spirer i Brovst

»Vi skal ikke være ekskluderende i vores fællesskab eller netværk«, lød en sætning under en temadag i Århus i marts 2003. Den sætning gjorde indtryk på komitémedlem, Asger Hylleberg, og dannede grund for, at Brovst Baptistmenighed sidste år tog kontakt til de to øvrige frikirker i byen, Missionsforbundet og Pinsekirken, for at drøfte et tværkirkeligt samarbejde. Det resulterede i et gudstjenestefællesskab og i et fælles undervisningsforløb sammen med Missionsforbundet. Igennem det sidste halve års tid har der, på opfordring af Missionsforbundet, været samtaler de tre menighedsråd imellem om, hvordan de kan udvide samarbejdet, og ikke mindst *hvor* samarbejdet skal føre hen. »Udfordringerne for os går ikke først og fremmest på forskelle i det teologiske indhold. Der er vi faktisk enige. Udfordringerne ligger snarere i at blive enige om tempoet for samarbejdet og at vise respekt for identitet og baggrund. Der kommer vi hver især med forskellige forudsætninger og ønsker«, siger Asger Hylleberg.

Indtil videre består samarbejdet mellem de tre menigheder af en fælles gudstjeneste om måneden, hvilket forventes at blive udvidet. Derudover har menighedsrådene holdt en temadag med Peter Götz om »Samarbejde mellem forskellige menigheder« og ser frem til en temadag for menighederne med Jan Kornholt. Fællesskabet og samværet menighederne imellem har høj prioritet i processen frem mod et tættere samarbejde. »Det er en forudsætning for et tættere samarbejde på sigt, at menighedsmedlemmerne lærer hinanden at kende og oplever et behov for fællesskab. Hvis ikke vi også føler et behov for at være sammen med hinanden, så kan vi føre alle de samarbejdsudvalgssamtaler, vi vil, men der vil ikke være noget fællesskab at bygge på«, begrundet Asger Hylleberg. Erfaring siger ham, at ting vokser langsomt. Hvordan det vokser, må tiden så vise. »Vi er begyndt i det små, og så må vi se, hvordan det udvikler sig derfra.«

Fælles vision førte til fusion

I Frikirken i Aalborg Øst har de netop fejret to-årsdagen for fusionen mellem menig-

hedsplantningen Kildekirken, med rødder i Baptistkirken, og Pinsevækkelsens højskole i Mariager. Om baggrunden for fusionen fortæller Bjarne Strandqvist: »Da vi i 2004 måtte tage afsked med vores præster, blev vi nødt til at tænke nyt. Der skete en halvering af menigheden til 20-25 mennesker, og det var svært at få enderne til at nå sammen.« Det efterfølgende år blev et år i bøn for fremtiden og for i hvilken retning, Gud ønskede at føre den da godt 10 år gamle menighedsplantning. Igennem bøn og samtaler med Pinsekirken viste der sig en vej. »Det, vi især manglede, var flere hænder til at udføre den missionsopgave, vi havde på hjerte«, fortæller Bjarne Strandqvist. »Det, Højskolen var på udkig efter, var en menighedsplantning, de kunne involvere sig i og bruge som et »øvested« for de studerende på skolens Menighedsplantningslinje.« →

Asger Hylleberg
Brovst

Roar Edland
Aalborg

Ketty Caonrad
Aalborg

Forskelle i konfessionelle baggrunde har ikke spillet nogen rolle for samarbejdet, og Frikirken ser netop en stor værdi i, at de mennesker, som kommer, har forskellige baggrunde. Der er en åbenhed for forskellighed og mangfoldighed. Frikirken er en international menighed, der består af mange forskellige nationaliteter. Hver uge tolkes gudstjenesten fra dansk til engelsk og én gang om måneden fra engelsk til dansk. »Hvor vi kommer fra er ikke det væsentlige, men at vi arbejder med på de værdier, som menigheden står for. Vores fokus er at være missionstænkende, og vi ønsker at være en menighed, der rækker ud til mennesker. Vi går ikke så højt op i doktriner«, understreger Bjarne Strandqvist. Det er lykkedes at forene ressourcerne i en fælles mission, der bærer frugt. Blandt andet kreativiteten og de udadrettede ressourcer, som Højskolen i Mariager bidrager med, skaber en dynamik i Frikirkens missionsopgaver og trækker mange mennesker til menigheden. Læs mere om Frikirken Aalborg på deres flotte hjemmeside www.frikirken-aalborg.dk

Fusion til fælles glæde

Siden årsskiftet er baptistkirkerne i Esbjerg og Rødekro fusioneret og hedder i dag Baptistkirken Sydjylland. Menigheden er blandt andet engageret i at tage imod og integrere en stor gruppe Chin-flygtninge – en opgave, der har krævet mange ressourcer menneskeligt som økonomisk. »Vi har følt os meget presset på ressourcesiden«, fortæller den nyvalgte menighedsrådsformand, Erik Lykke Nielsen. I Rødekro, hvor man havde en bedre økonomi, kunne man se et formål med, at nogle af disse penge fik lov til at virke i arbejdet i Esbjerg – til gensidig glæde. »Fusionen har gjort det muligt for begge menigheder, at vi nu kan omfordele nogle ressourcer og forhåbentlig kan opleve en fornyelse af kræfter og energi«, siger Erik Lykke Nielsen.

Afstanden på 100 km. mellem Esbjerg og Rødekro har gjort det naturligt at dele den nye menighed i to kredse. Fusionsprocessen har været halvandet år undervejs, hvor der blandt andet er blevet arbejdet

med strategier, retningslinjer og vedtægter for menigheden. Hver kreds har et lokalråd, der suverænt bestemmer over den enkelte kreds. To personer fra hvert lokalråd sidder desuden i menighedsrådet, hvor der også er reserveret en plads til en person med anden etnisk baggrund. »Vi synes, det er helt naturligt at give plads til dette i og med, at vi har så mange medlemmer med en anden etnisk baggrund i menigheden«, begrunder menighedsrådsformanden. Alle formaliteter omkring fusionen er på plads, og menigheden skal i gang med at udarbejde værdigrundlag og handlingsplan for dens fremtidige virke. Opbakningen til fusionen har været stor, og processen har været præget af en positiv ånd. »Vi håber, at vi nu kan ryste nogle af de frustrationer, vi har stået med, af os, og at vi må opleve en fornyet begejstring og glæde«, slutter Erik Lykke Nielsen. ■

Bjarne Strandqvist
Aalborg

Elisabeth
Aalborg

Erik L. Nielsen
Esbjerg

Vejen

[≡] Poul A. Beck

- »Vejen – Meditativ fordybelse i Johannesevangeliet«
- Forlaget Borgen. 350 sider.
- Vejl. pris 329,- kr. Du kan købe bogen for 254,- kr. hos www.elounge.com

Cand. mag i psykologi og kunsthistorie – og præst, Lene Højholt, har brugt 20 år på at meditere sig gennem Johannesevangeliet. Fem år har det taget hende at skrive en helt ubeskrivelig fantastisk bog, som med kærlighed, nærvær og psykologisk

indfølelse beskriver Vejen gennem Johannesevangeliet. »Vejen« beskriver, hvordan relationen til Jesus udvikler sig fra at leve selvoptaget, bortvendt fra Gud i »verden«, over kaldet til disciple og siden til tjenere. Tjenerne går vejen videre og bliver Jesu venner. Vennerne møder den opstandne, der til sidst kalder sine tidligere disciple og venner for børn.

Tre facetter gør bogen vidunderlig og frugtbar, ikke mindst i frikirkesammenhæng. For det første: Afsnit for afsnit lykkes Højholt meget overbevisende at gå gennem hele Johannesevangeliet. Her er en nøgle, som lukker evangeliet op på en ny måde. Hele processen bygger på Johannesevangeliets egne ord, ikke fremmede tolkninger eller spekulative udredninger, men den tiltale, som Jesus faktisk anvender gennem evangeliet: Disciple – Tjenere – Venner – Børn, er nøglen selv. Det er fantastisk, flot og overbevisende.

For det andet: Bogen rammer præcis det sprogbrug, som hører vækkelsesbevægelser og frikirker til, når det er allerbedst. Hvis ord som »omvendelse«, »ikke leve som i verden«, »synd« eller »vækkelse« ligger lidt fjernt i munden, så genopliver

Lene Højholt ordene i deres første og livgivende betydning, så vi igen forstår, hvilken revolutionerende erfaring det er at »blive født på ny«. Da forstår vi tidligere generationers ordvalg og livshistorie. Og endnu bedre: Man drages selv blidt og stille mod et liv i ..., ja, jeg vover at skrive »efterfølgelse og helliggørelse«. Giver disse ord ikke mening nu, så gør de det sandsynligvis, når du har læst bogen.

For det tredje: Her findes, på evangeliets vilkår, en psykologisk forsvarlig og nænsom proces, der åbner en vej til sandt discipelfællesskab. Enhver, som ønsker at være discipel og tjener for, at alle folkeslag må blive Jesu disciple, finder her en uvurderlig hjælp og støtte på vejen.

Bogen er ikke vanskelig at læse. De få fagudtryk, der nødvendigvis må bruges, er klart og enkelt forklaret. Bogen er smukt og rigt illustreret med kunst og ikoner. Det eneste, den kræver, er tid og et villigt sind. ■

Er du ikke til tykke bøger, kan du møde Lene Højholt 8. juli kl. 15.00 på Rebild Efterskole til en berigende Vej gennem Johannesevangeliet.

Lad pinsesolen ...

[☰] Lise Nielsen, teenagekonsulent, BBU [📷] Stine Frandsen, collage: Ole Steen

D a n

Jeg elsker at danse. I dansen får jeg mulighed for at udtrykke noget af den glæde, som oftest kommer ud gennem munden i form af latter. Mange har det på samme måde, andre bliver blufærdige og har svært ved at sætte sig ind i, at kroppen kan være en måde at udtrykke sin glæde.

Lige nu forsøger lyset at bryde mørkets magt i årets rytme – varmen træder ind i vores liv med en voldsom kraft, der gennemsyrer alt. Op af jorden vælter blomster og græs, træerne springer ud, og anemonerne i skovbunden minder os om, at det snart er sommer. Vi overgiver os til skaberværket, da den eksplosive kraft, der får alt dette til at ske, er for stærk til at kontrollere. Lyset og varmen giver energi, og vi genfinder vores styrke.

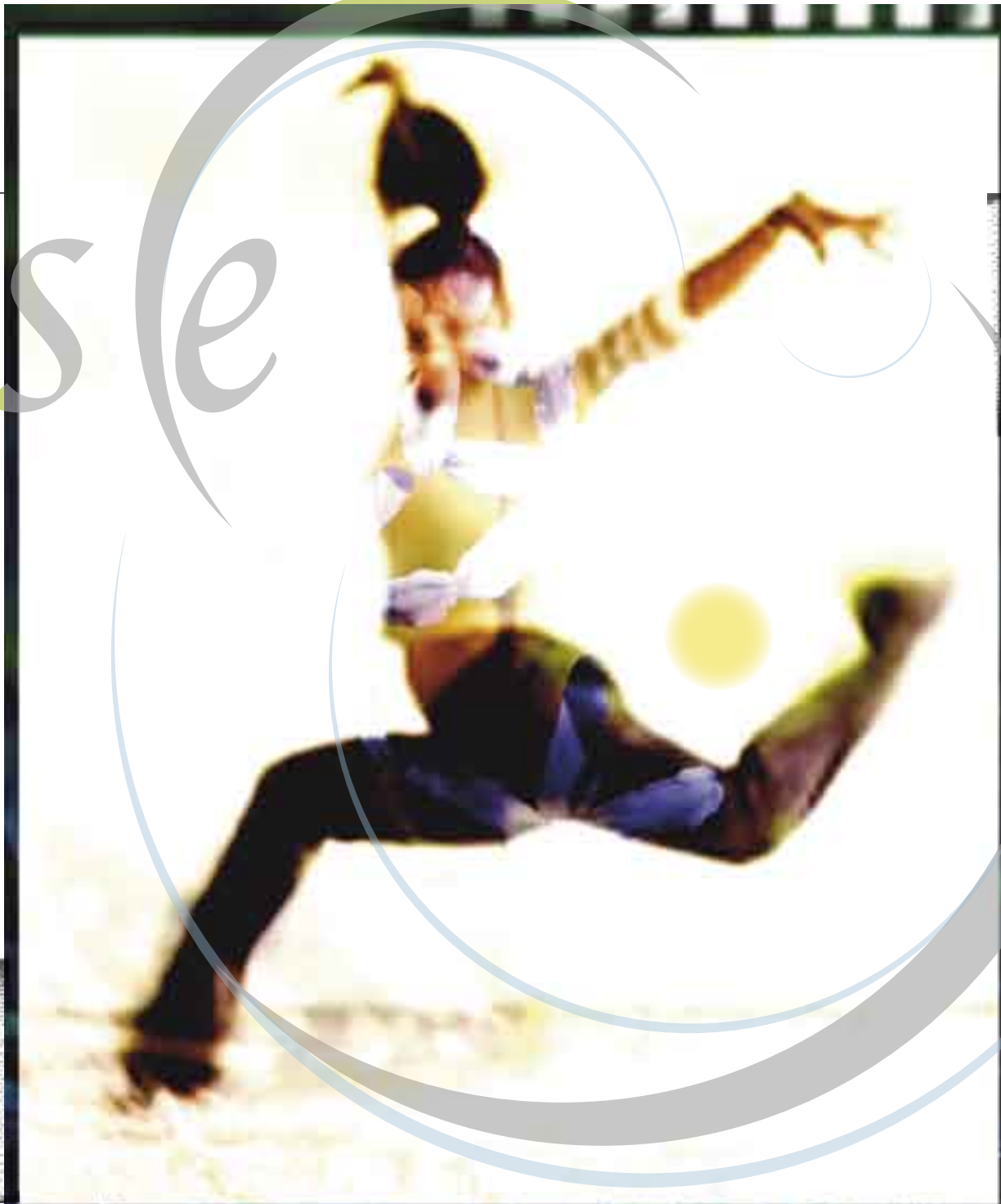
Pinsen, en af forårets mange helligdage, er først og fremmest en helligdag mærket af glæde og fest. Pinsen er festen for Helligåndens komme, efterfulgt af den kristne kirkes fødsel. I Apostlenes Gerninger præsenteres pinsen således: *»Da pinsedagen kom, var de alle forsamlet. Og med ét kom der fra himlen en lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte huset, hvor de sad. Og tunges som af ild viste sig for dem, fordelte sig og satte sig på hver af dem. Da blev de alle fyldt af Helligånden, og de begyndte at tale på andre tungemål, alt efter hvad ånden indgav dem at sige.«*

Helligånden kom med samme kraft til disciplene pinsemorgen, som forårsolen i disse dage bryder igennem mørket. På

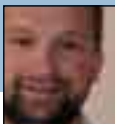
samme måde, som solen varmer vores kroppe og giver os kraft, bredte sig en kraft i hver enkelt, der var til stede den morgen. Som jeg tager imod solens stråler, når jeg sidder på terrassen med en kop dampende kaffe, vil jeg tage imod Åndens kraft – i hele dens volumen. Jeg vil lade mig betage og give mig hen. Jeg vil give mig hen til Kristi løfte om en dansepartner ... Helligånden, min følgesvend, rejsekammerat, vejleder – og dansepartner!

Ballet er åbent – lad dig nu byde op til dans.

PS: Jeg har i øvrigt tilmeldt mig »Pinsesalsa« på Gerlev Højskole. ■

se

Byg i verden, byg med kirken

[☰] Morten Kofoed, Proceskonsulent [☐] Thomas Spanner

»Jeg er mere privilegeret end de fleste«, skriver Morten Kofoed hjem til Danmark. Det sidste års tid har han besøgt alle BaptistKirkens partnere samt et par af menighedernes projektpartnere. Læs her, hvordan din støtte til »Byg i verden, byg med kirken« kan hjælpe lokale kirker med at være kirke for deres medlemmer.

Burundi

I Burundi er det en fornøjelse at opleve det engagement, som blandt andre Solveig og Niels Christian Nielsen udviser i deres arbejde. For snart mange år siden tabte de deres hjerte til dette skønne, lille land, og nu er det også blevet min tur. Opbakningen er stor. Vi har mange aktiviteter dér, og der er stadig brug for både forbøn og hjælp til projekter. Kirken har en vigtig rolle at spille i landet, der stadig er præget af de mange års ufred og krig. Kirkens udfordring er at få deres organisation, institutioner (skoler, hospital, mv.) og økonomiske situation på fode igen. Det vil Baptistkirken i Burundi ikke kunne uden danske baptister.

Rwanda

Rwandas regering betegnes flere steder som et af de mest repressive styre. Det kan også mærkes i kirken. Jeg tror, kirken kan have en positiv rolle i forholdet mellem hutuer og tutsier i Rwanda. Vores partner Baptistkirken i Rwanda har stadig mange udfordringer i deres ledelsesmæssige situation, men faktisk er der nu en vilje blandt mange af lederne til at forny vores samarbejde og få gang i udviklingen i kirken igen. Med Hanne og Hartvig Weber-Hansen i landet fra sommer vil det være muligt for os at bidrage til kirkens udvikling og først og fremmest få hjælpearbejdet igang blandt de mange med store behov.

Nagaland

I Nagaland, der er en delstat i Indien, er 80 % af befolkningen på ca. 2 mio. baptister! Nagaerne er et gæstfrit folkefærd, der er fast

besluttet på at gøre en forskel for deres egen befolkning og de omkringliggende lande. Deres hjerte for mission er imponerende, og via deres geografiske placering med landegrænser til unåede folk tror jeg, det er en oplagt mulighed at nå dem ved hjælp af nagaernes engagement. Vores partner – Nagaland Baptist Council of Churches – har et erkendt behov for at opbygge kapacitet i projektplanlægning og -afvikling samt støtte til missionsindsats i nabolandene i form af mere uddannelse og sponsorstøtte til studerende og missionærer. Sammen med kirken i Nagaland vil vi som danske baptister støtte både den organisatoriske opbygning af kirken og missionen til de omkringliggende lande!

Mellemøsten

Jeg havde fornøjelsen af at tilbringe en måned på, hvad jeg ynder at kalde, »Den himmelige mission«. Det er uklart for mange i Danmark, hvad det egentligt er for en type arbejde, vi støtter. Jeg fandt ud af, at det ikke er alt det, vores partner arbejder med, der tåler myndighedernes opmærksomhed, hvorfor det er svært at bibringe denne klarhed. Middle East Media beskæftiger sig med »pre-evangelisering« af det muslimske samfund, og visionen for arbejdet er, at de gennem medierne vil skabe »positive livsforandringer« hos mennesker, der ikke kender den levende Gud!

Vietnam

I Vietnam blev jeg grebet af beretningen om de ofre, som kristne har ydet for at følge Guds kald. Med meget få midler og meget stor tro er det siden 1956 lykkedes at vinde godt 40.000 af de 70.000

Morten hjælper nagaerne ...

»Jeg glæder mig meget over at have fået lov til at opleve, hvordan midler fra Danmark kan være med til at hjælpe vores partners udvikling og være med til at opfylde både åndelige og materielle behov.«

– Morten Kofoed, proceskonsulent

medlemmer af Stieng-stammen for Kristus. Stieng er en undertrykt minoritet i det kommunistisk dominerede Vietnam, og det forbedrer ikke deres forhold, at de så også er kristne! Det er dog gennem kristendommen, at medlemmerne af kirken finder deres trøst og livsvilje. Baptistkirken i Slagelse har siden august 2006 stået for samarbejdet med de Evangeliske menigheder i Binh Long, Vietnam.

I mødet med de mange partnere har jeg gang på gang oplevet det smittende engagement hos mennesker, der på forskellig vis lever under sværere vilkår end os. Jeg glæder mig meget over at have fået lov til at opleve, hvordan midler fra Danmark kan være med til at hjælpe vores partners udvikling og være med til at opfylde både åndelige og materielle behov. ■

Fakta

BaptistKirkens samarbejdspartnere har alle projekter, der ikke er omfattet af BaptistKirkens projektkatalog. Ved at støtte »Byg i verden, byg med kirken« hjælper du lokale kirker med at være kirke for deres medlemmer. Vi hjælper partnere med at være i mission i deres lande og egne. Vi hjælper også med alle de ting, der ikke andre steder kan få støtte – fx en ny computer eller en revisionsrapport. I 2007 har vi behov for ca. 500.000 kr. til at løse disse opgaver.

Morten Kofoed rejser som proceskonsulent rundt på fuld tid til alle BaptistKirkens samarbejdspartnere og hjælper med projektarbejdet og organisatorisk kapacitetsopbygning. Udsendelsen er mulig gjort ved hjælp af midler fra Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling.

Hvad er **du** parat til at dø for?

[≡] Jan Kornholt [□] Stine Frandsen

Er der noget ved troen, vi er parate til at fastholde, uanset konsekvenserne?, spørger Jan Kornholt udfordrende. Under sin orlov sidste efterår, som han tilbragte i Prag på de europæiske baptisters seminarium, IBTS, fandt BaptistKirkens generalsekretær et svar ved at kigge tilbage i historien.

»Man kan faktisk dø af at være kristen i dag.«

Det er vildt udfordrende at beskæftige sig med anabaptisternes liv og værdier. De valgte at være kristne på en så radikal måde, at de blev slået ihjel for det – og det var de parate til. De fik chancen for at ændre mening, men de holdt fast, selv om de vidste, at det kostede dem livet.

Frihed og lighed kostede liv

Anabaptisterne er navnet på den gruppe kristne, der i begyndelsen af 1500-tallet i

Schweiz og Sydtyskland gjorde oprør mod kirken og magthaverne. Deres anliggende var frihed og lydighed: Frihed til at tænke og tro, og lydighed mod Guds kald til efterfølgelse af Jesus. Anabaptisterne fik ikke frihed, men valgte alligevel lydighed mod Gud, og det kostede dem livet.

Hvad er det, som er så vigtigt, at et menneske er parat til at dø for det? »Kæmp for alt, hvad du har kært, dø om så det gælder!« Ja tak, men hvad er det lige, jeg

holder så meget af, at det betyder mere for mig end selve livet? Skal jeg være ærlig, så begrænser det sig nok til at handle om nogle få mennesker, som jeg ikke kan og vil undvære. Jeg vil hellere selv dø end at miste dem.

Hvor urokkelig og ustoppelig?

Men når det kommer til min tro, er der så noget, som jeg vil være parat til at fastholde, uanset konsekvenserne? Jeg vil gerne

»Hvad er det lige, jeg holder så meget af, at det betyder mere for mig end selve livet?«

have, at min tro på Jesus er urokkelig, og min tjeneste for ham i verden er ustoppelig – men bliver jeg truet på livet, hvor urokkelig og ustoppelig er jeg så?

Jeg har fundet et svar hos anabaptisterne. Jeg har fundet det i Prag ved flere studieophold i perioden september 2004 til september 2006. I Prag ligger de europæiske baptisters teologiske seminarium IBTS. Denne skole er et formidabelt ressourceter, når det gælder anabaptisterne. Her findes alt, hvad der er værd at læse om disse troskæmpere. Her findes undervisere og forskere, som ved meget – tæt på alt, og de er villige og gode til at formidle deres viden. Og ikke mindst, så er der på skolen et menighedsfællesskab, der omsætter den anabaptistiske inspiration til en nutidig, relevant og livsbekræftende form.

Også farligt at tro i dag

Et ophold på IBTS er en påmindelse om, at der også i dag er kristne, som mister

livet, fordi de kæmper for frihed og ikke vil opgive deres lydighed mod Jesus. På den internationale skole i Prag er der altid studerende, som kommer fra lande, hvor kristne undertrykkes. Hver dag beder de studerende for deres forfulgte venner og familier. Ud fra min fornemmelse af umistelig tryghed troede jeg naivt, at det bare var i gamle dage, man døde for en sag! Men det er ikke historie, det er nutid; man kan faktisk dø af at være kristen i dag.

Hvad er så det, som baptister, dengang som nu, er parate til at dø for? Svaret findes hos anabaptisterne og kan kort sammenfattes i fire temaer:

Frihed – religionsfrihed

Troen på, at Gud har givet det enkelte menneske frihed til at tænke, tro og tale. En uantastelig frihed, som ingen menneskelig myndighed under nogen omstændighed må komme i vejen for. Det er troen på, at ethvert menneske frit kan vælge at tro, og at friheden er så omfattende, at også de vantro og de anderledes troende skal have samme frihed og rettigheder i samfundet som mig.

Tjeneste – mission

Troen på, at den rette mening for et menneskes liv kun findes i efterfølgelsen af Jesus.

Med ham som forbillede og lærermester skal jeg tjene mennesker i verden. Det er troen på, at Jesu forkyndelse, undervisning og gerninger skal fortsætte i verden ved min personlige stillingtagen og engagement.

Fællesskab – menighed

Troen på, at kirken er fællesskab af mennesker, der tilbeder Gud og følger Jesus. Et fællesskab, hvor Guds Ånd får mennesker til at dele liv, og være i mission sammen. Det er troen på, at de bud, som Jesus har på det gode liv, ikke er utopi, men en konkret mulighed i de kristnes og i menighedens liv.

Bekendelsesdåb

Troen på, at dåben er »ordination – indvielse til tjeneste«. Menneskets bevidste og frivillige »ja« til personligt at følge Jesus og »ja« til at gøre det sammen med andre i en menighed af troende og tjenende mennesker.

Er disse kendetegn så vigtige, at jeg vil fastholde dem, selv om det kan koste mig mit liv? Ja, siger jeg, velvidende, at jeg ikke ved det. For jeg bliver aldrig truet på livet, når jeg deler min tro. Men måske sker det engang, og så må troen og sandheden stå sin prøve. ■

Missionale celler

[≡] Rie Andersen [🗨️] Line Askov Lorenzen og Jesper Rais Mikkelsen

Hanna Søndergaard

Idéen om **det lille fællesskab**, cellegruppen, som en vital del af det store menighedsfællesskab finder de fleste god og relevant. Alligevel har cellen haft det sløjt i mange menigheder. En historie, med **Hanna Søndergaard** fra Århus Valgmenighed som foregangskvinde, skiller sig dog ud fra de forkølede celle-rapporter. Ikke bare bliver hun omtalt som en »fantastisk celleleder« af mange i menigheden, der peger på hendes hjerte og evne til at tage sig af mennesker indadtil. Hun er lige så forbilledlig, når det gælder en opmærksomhed på mennesker udadtil.

Fakta: 3 vigtige dimensioner:

Grundlæggende for Århus Valgmenigheds måde at være kirke på er et fælles dna, som de ønsker gennemsyrlig alt, de laver i menigheden. Dette kan beskrives ved hjælp af tre dimensioner:

- *OP-dimensionen* er relationen til Gud, mødet med ham.
- *IND-dimensionen* er relationen med hinanden, kirken.
- *UD-dimensionen* er relationen til omverden.

Cellegrupper og klynger: Århus Valgmenighed består af små grupper kaldet cellegrupper og medium grupper kaldet klynger. En cellegruppe består af 6-12 personer – en klynge af 2-8 celler. Det er i disse grupper, man konkret kan opleve, hvad det vil sige at være en del af Valgmenighedens fællesskab. En søndag om måneden er der ingen gudstjeneste i Valgmenigheden. I stedet mødes man i klyngerne, typisk til en brunch eller et andet socialt arrangement. Derudover mødes hver klynge typisk en aften om måneden for at hænge ud, bede, gøre noget for andre, kort sagt: For at være kirke på en meget konkret måde.

Kan man tale om »den missionale celle«? Er cellen sendt? Og hvordan udmønter det sig i praksis i jeres fællesskab?

»Enhver kristen er sendt. Derfor er hver celle, en samling af sendte kristne, også sendt! Men det starter alt sammen et andet sted, nemlig med Jesus! Det er her, at OP-, IND- og UD-dimensionerne af det kristne liv hænger uløseligt sammen. Kirke begynder med Jesus – hvem han er, og hvad han har gjort. Det at gå i kirke eller være i en celle er ikke det, der forandrer vores liv. Det er Jesus i os, der forandrer både os og verden. Det primære fokus i vores liv som kristne, og derfor også i cellen, er OP-dimensionen: At Jesus får mere plads i vores liv; at Kristi ord og Kristi Ånd får mere indflydelse i vores liv sådan, at hans guddommelige nærvær i vores liv er mærkbart. Vi er alle sendte, og det er Jesus, vi skal »skilte med« – så jo mere plads og indflydelse, han får i vores liv, desto mere kan vi forandre verden omkring

os ved at samarbejde med det, han allerede har gang i omkring os.

IND-dimensionen i cellen hænger også sammen med, at vi er sendte som celle, for vi søger Jesus sammen og støtter hinanden i at leve med ham sådan, at han bliver mere synlig i vores måde at være sammen på og i vores hverdag. Så livet med Jesus er forudsætningen for, at vi hver især, og som fællesskaber, udlever vores »sendt-hed«, dvs. lever i UD-dimensionen. Jeg tror slet ikke, vi rigtigt forstår den kraft, der er til vores rådighed. Jesus siger, at han er lige her, når vi bare er to eller tre, der samles om ham. Og Kristi Ånd bor i os – dvs. den Gudsriges kraft, som Jesus udlevede i sit liv her, er til rådighed for os – det er meningen, vi skal leve i den og bringe den til verden omkring os! «

Hvordan har I som celle helt konkret praktiseret UD-dimensionen?

»Vi har eksempelvis lavet »gæstfriheds-

» Vi har lavet »gæstfrihedsaftener«, hvor vi i stedet for at mødes som celle har inviteret venner, naboer eller studiekammerater hjem til os hver især. «

aftener, hvor vi i stedet for at mødes som celle har inviteret venner, naboer eller studiekammerater hjem til os hver især til en lækker middag eller på andre praktiske måder har været noget for nogen fx besøgt ensomme mennesker, vi kendte. Vi havde en lang periode, hvor vi regelmæssigt bad

for vores ikke-kristne venner i små grupper i cellen – her har vi oplevet konkrete bønnesvar, og at nye muligheder for at dele vores tro med dem åbnede sig op! Fx i forhold til kolleger, som vi ellers aldrig har talt om kristendom med. Vi har også lagt stor vægt på at hjælpe (tjene) hinandens venner helt

praktisk. Eksempelvis hjalp vi et par med at flytte, som simpelthen begyndte at komme i cellen, fordi de var så imponerede over den hjælpsomhed, de mødte hos os. De var kolleger til én i cellen og var overvældet over, at vi alle brugte en hel aften på at hjælpe dem. Vi er jo kirke lige meget, om vi sidder til en

celleaften og beder, eller om vi flytter for nogen, der knapt nok har hørt om Jesus. Jesus er lige meget tilstede!»

Howdan modellerer du selv som leder det missionale i praksis?

»Når jeg tager på arbejde hver dag, prøver jeg at være opmærksom på, at jeg tager hele Guds Riges kraft med mig. Jeg tænker på, at Guds kraft er på dette sted, at Gud har gang i noget her og vil noget med disse mennesker. Jeg er sendt til at opmuntre, bringe glæde, lytte til mennesker og trøste dem, og jeg prøver på den måde at have Jesus med i hverdagen. Fx havde jeg det svært med en kollega i starten af min ansættelse. Jeg bad om styrke til at elske hende, mulighed for at vise hende kærlighed og visdom til at tackle konflikten. Jeg oplevede konkret, at Gud greb ind og gav mig evnen til at tilgive og søge forsoning – nu har vi det fantastisk sammen! Til daglig arbejder jeg med coaching og kompetenceudvikling i en privat konsulentvirksomhed. Jeg beder for dem, jeg arbejder med, og

oplever, hvordan Jesus griber ind i deres liv! Her er tiden sammen ved frokostpausen min kirke. Jesus er der med al sin kraft.

Min mand Peter og jeg har et mål om at lave en UD-aktivitet hver uge, hvor vi prioriterer tid til at være sammen med folk, der ikke kender Gud – om det er at mødes med gamle studiekammerater på en café, mødes med gutterne til at se en fodboldkamp eller invitere folk over, som ellers ikke kommer så meget ud. Vi har for nylig startet en celle med nogle andre kristne, der bor i nærheden, hvor vores bøn er, at Guds Rige må bryde igennem i vores nabolag. Vi er i gang med at lære vores naboer at kende og skabe fællesskab her i området.»

Hvad er din drøm for cellegrupper rundt om i Danmark?

»Jeg drømmer sådan om, at enkeltpersoner og celler bliver klar over, hvad det er for en kraft, der bor i os og er tilgængelig i fællesskabet. Fatter vi storheden af, at Jesus er lige her, når vi er sammen? Han helbredte,

»Jeg drømmer sådan om, at enkeltpersoner og celler bliver klar over, hvad det er for en kraft, der er tilgængelig i fællesskabet. Fatter vi storheden af, at Jesus er lige her, når vi er sammen?«

– Hanna Søndergaard

han trøstede. Jesus sagde, at han ville sende sin Ånd, og så skulle disciplene gøre større ting, end han gjorde. Det er en ufattelig kaldelse, vi som hans disciple har! Hvis vi forstår en lille smule af det, vil det forvandle vores måde at være sammen med Jesus på i vores fællesskaber og i vores hverdag. Det næste, jeg længes efter, er, at celler bliver et sted, hvor folk igen bliver forelskede i Jesus. Tager de gode nyheder til sig – og går ud med dem. Når vi finder tilbage til vores første kærlighed til ham, vil verden omkring os blive tiltrukket af ham, som de ser tydeligt i vores liv! For det tredje ønsker jeg, at celler bliver fællesskaber, der møder mennesker, hvor de er, og møder mennesker med Jesus. Vi behøver ikke at slæbe mennesker med ind i cellen eller kirken for, at de skal møde Jesus. Folk kan møde ham hver dag ved vores køkkenbord, omkring læsegruppen, i omklædningsrummet, når vi begynder at forstå, at han er lige her, hvor end vi går hen!» ■

Ny Sommer – Nyt Stævne – Nyt liv i tro!

[img] www.bigfoto.com [img] Lasse Åbom

Nyslået græs, nylavede isvafler og nybrændte pølser fra grillen. Sommeren er snart over os, og den er fuld af liv og nye muligheder. Lige fra nybrændte skuldre på stranden til en nyskabende dukkert i vandet. BaptistKirkens årlige sommerstævne – missionsstævnet, er et tilbud til dig om at nyde den fantastiske sommer i fællesskab med mennesker i alle aldre og fra hele landet. Vi mødes i Mariager 22.-28. juli. Nye venner, nye indsigter, en ny berøring af Gud – mulighederne er mange på missionsstævnet, der i år har temaet: Nyt liv i tro.

Missionsstævnet rummer hele familien og tilbyder en bred og meget farverig buket af nye tilbud til indhold i din sommer. Børnene kan gå til deres helt eget program i børneteltet. Teenagerne har voksenfri på ROCK, og de unge har egen lejr med festivalstemning og særligt program. Desuden er der fællesskab i caféen, masser af muligheder for at opleve undervisning med både vid og bid. Et væld af seminarer og workshops samt aftenmøder med nærværende forkyndelse og inspirerende musik. Der er et særligt gospel-spor med medrivende

undervisning. Desuden er der masser af kulturelle arrangementer med koncerter, teater og underholdning – man kunne blive ved og ved – mulighederne er mange – kom, vær med og tag del i sommerens helt store oplevelse – Det giver nyt indhold til både livet og troen ...

Du kan læse meget mere om missionsstævnet på hjemmesiden: www.missionsstaevne.dk eller i missionsstævnemappen, der er sendt ud til alle menigheder. ■

Afsender:
Baptistkirken
i Danmark
 Lærdalsgade 7, st. tv.
 DK-2300 København S

ISSN 1901-4635

BRYD DIG OM DET!

[≡]
 Alice Sprotte
 [📷]
 Bo Frandsen

Det er søndag, og den står på gudstjeneste med nadverfejring. »*Nåh, den søndag, hvor frokosten ligger lidt længere ude i fremtiden end på andre søndage*«, drister du dig måske til at tænke. Men nadveren er ikke et forældet og kedeligt ritual, der forlænger gudstjenesten med et kvarter. Det er heller ikke bare et pænt mindemåltid, der peger tilbage på de måltider, Jesus Kristus spiste med disciplene. Måltidet, hvor ingen

smaskede eller væltede de mange små nadverglas (det har jeg været bange for at gøre mange gange!). Det er langt mere sprængfarligt. For det peger på den forandring, Gud ønsker at se i verden. Vi mindes, hvordan Jesu liv, død og opstandelse selv var det forandringskabende og mættende brød og vin i verden.

Nadverens budskab peger på, at vi mennesker skal være brød og vin i verden. Vi skal finde vores forbillede i Guds kamp for – og kærlighed til dem, der sulter og tørster. Vores opgave er ikke at gøre mindst muligt væsen af os selv som kirke, så vi ikke støder andre – selvom det ville være det letteste.

Vi skal konkret dele vores overflod med den fattige, den hjemløse og den, der på den ene eller den anden måde mangler kærlighed og omsorg i sit liv. Nadverens budskab udfordrer os på en nærmest angstprovokerende måde til at stå imod jeg-kulturen og forbrugsræset.

For vi indbydes til at mætte andre menneskers sult i stedet for at æde os ihjel i vores eget forbrug.

Vi mennesker skal stille den tørstendes tørst efter et liv i frihed, fred, håb og tillid til andre mennesker og en meningsfuld, om end ikke problemfri, tilværelse.

Når vi bryder os *for* og *om* andre på denne helt ultimative måde, så bryder vi rammerne for det liv, vi lever.

Hver gang vi mennesker er brød og vin i hinandens liv, så får vi øje på et glimt af den Gud, der brød brødet og skænkede vinen i første omgang. Den Gud som i Jesus Kristus selv var brødet og vinen, der mættede og stillede menneskers tørst. Så falder der en klap fra vores øjne, og vi kan se på hinanden med de kærlige øjne, som Gud ser på *alle* mennesker med. Så får vi øje på den store kærlighed, der hele tiden er inden for rækkevidde som en fremmed, der følger med os på vejen, men som vi ikke altid får øje på, hvem er ... ■